

A VENDÉGLŐS

A Budapesti Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulatának és a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetségének” hivatalos közlönye.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
BUDAPEST, IV., KALVIN-TÉR 2.
TELEFON: JÓZSEF 22-70.

Előfizetési ára nem tagok részére:
egy évre 60 korona.

Egyes szám ára 4 korona.

Megjelenik havonként kétszer.

A „Vendéglős“-t az Ipartársulat és az Országos Szövetség tagjai a tagsági díj fejében ingyen kapják.

Hirdetéseket csakis ajánlhatóknak ismert cégektől fogadhatunk el.

Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal:
BUDAPEST, IV., KALVIN-TÉR 2.

Kéziratok a szerkesztőség címére küldendők.

FELHIVÁS.

Hivatkozással a kereskedelemügyi m. kir. miniszter úrnak 1920. évi szeptember hó 18-án kelt 53021/1920. sz. rendeletére, mellyel a szállodás és vendéglősipart képesítéshez kötötte, saját jól felfogott érdekében kérjük, hogy **vendéglői iparengedélyével** legyen szives **legkésőbb e hó 30-ig** hivatalos helyiségünkben (IV. ker., Kálvin-tér 2. sz.) hétköznapon délelőtt 9-től délután 2-ig és délután 4-től 6-ig megjelenni.

Keszey Vince elnök.

Kétszáz bezárt vendéglő.

A napilapok jóformán egytől-egyig megírták az alábbi hirt, amelyet egyik előkelő hirlapunkból egyszerűen, a maga eredeti szövegében ide iktatunk:

Hetenként, vagy kéthetenként az Árvizsgáló Bizottság be szokta kérni az összes vendéglők, korcsmák, kifőzők és egyéb étkezőhelyek étlapjait, hogy azokat ellenőrizze. A legutóbbi ilyen étlapgyűjtés nagy meglepetést okozott. Minden kerületből tizenhét vagy husz, néhol több is a vendéglősök közül azzal válaszolt, hogy étlapját ezuttal nem küldheti be, mert már napok óta szünetel az üzeme, mivel szénhiány miatt nem tud főzni. E szerint már a tél beállta előtt jóval kétszáznál több vendéglő és étkező zárva van, közöttük nagyon sok kifőző, ahová rendszerint szegényebb emberek szoktak járni. A fenyegető bajokon csak gyors és erélyes közbelépés segíthet.

Ezek nem a mi adataink. Nyilván az árvizsgáló hiradása révén került a hirlapokba. Tehát hivatalos tények, elismert igazságok.

Mi csak megdöbbenéssel állunk a végtelenül elszomorító adatok előtt, s megpróbáljuk levonni a következtetéseket. Kétszáznál több vendéglő becsukott egyetlen hét alatt. Mit jelent ez a kétszáz bezárt vendéglő? Elsősorban legalább ezer ember ijesztő nyomorúságát jelenti. Egész serege a családoknak elvesztette foglalkozását, munkáját, kenyerét. Nyomor elé néznek és kétségbeesés a sorsuk. Kétszáz vendéglős családotól, egész sor alkalmazott minden hozzátartozójával tompa

kétségbeeséssel várja a fagyot, az éhséget, a nyomorúságot, s ami a nyomában jár: a züllést, a lerongyolódást, a hajléktalanságot.

Kétszáz nyilvános étkező bezárása a nagyközönség szempontjából is katasztrófális. Ezek a bezárt vendéglők egyelőre a kisebbek, az apróbbak, a szerényebbek. De épen ezeknek a bezárása jelent a szegényebb néposztálynak súlyos csapást. Amikor az olcsóbb, az egyszerűbb helyek kidőlnek, ez nemcsak a nagyoknak is közeli romlást hirdet, de ezernyi közönséget megfoszt a maga megszokott és igényeinek megfelelő étkezőhelytől. Aki kis korcsmákba szokott járni, a maga kis egyszerű, főzelékes ebédjére, az nem határozhatja el, hogy holnap majd szállóba vagy előkelő étterembe jár ebédre. A kis korcsma megszűntével a kis ember is hajléktalanná válik.

S ne felejtjük el, hogy nálunk is, de az egész világon is kikből lettek a nagy vendéglős-dinasztiák? Bizony az apró kis korcsmárosokból. Az iparos mindig kicsin kezdi és szorgalommal, kitartással, sok évtizedes munkával és kuporgatással viszi mindig többre és többre. A kis korcsmárosból lett apránként a nagy vendéglős, s ebből a szállodás. Ahol a kicsi nem tud fennállani és megélni, ott ingadozik és pusztul a nagy is.

Mi már régen láttuk (és hirdettük is többször), hogy hétmérföldes csizmákon rohan előre a pusztulás veszedelme. Az anyag szertelenül drágul, jóformán pillanatról-pillanatra. Mindennek az árát csak százszoros és ezerszeres összeggel lehet megnevezni, s a mellékes kiadások, amiket sehol számításba nem vettek, már diadalmasan tulszárnyalják a főköltiséget. A főzelék, amit szintén néhány százszorosán túlfizetünk, alig jelent költséget amellet, ami vele és körülötte burjánzik. A pár hatos főzelékhez ötven koronás tányér kell, száz koronás ét-szer, ezer koronás abrosz, negyven koronás pohár, negyvenkét koronás liszt, kétszáz koronás zsír, horribilis árú világítás, irtózatosságon szerzett kiszolgálás, s megkaphatatlan és megfizethetetlen fa és szén. Mintha arannyal kellene köríteni a paszulyt...

De azért két éve immár, s még mindig tizenkét korona a főzelék feltéttel. Nem ér meg annyit se, mi tudjuk legjobban, hogy ennyit se ér, s mi voltunk legboldogabbak, amikor husz vagy harminc fillérért ad-

hattuk, de hiába, magunknak is többé van, sokkal többé, szinte kétszerannyiba.

Nagyon nemesen gondolkozik az Árvizsgáló Bizottság, amikor legalább azt az egy ételt meg akarja óvni olcsónak a szegényebbek számára. „Tessék a hiányt a peccsenyéken és luxus cikkeken behozni“, azzal biztatják a vendéglőst. De ki eszik ma luxus cikket és drága peccsenyét, pláne a kis korcsmákban? Senki. Ötszáz főzélkre akad vendég, amíg egy rászánja magát a kappanpeccenyére. Lehet-e vajon ötszáz nagy hiányt egyetlen kis haszonnal kiegyenlíteni?

Nem egyedül a fűtőanyag hiánya, ami magában is katasztrófa, de ezer más pusztító ok tette annak a kétszáz vendéglőnek a bezárását, ezer családnak nyomorát egyetlen hét alatt.

Ha ez se rázza fel az intéző köröket, akkor csakugyan nem következhetik más, mint lassú és biztos sorvadás és halál . . .

TÁRSULATI ÉLET.

(Hivatalos közlemények.)

Rovatvezető: WALTER KÁROLY titkár.

Választmányi ülés. A budapesti szállodások, vendéglősök és korcsmárosok ipartársulata november másodikán délután négy órakor tartotta választmányi ülését Keszey Vince elnöklete alatt. Az ülés során bejelentésre került a kereskedelmi miniszter válaszátirata az alkalmazottak kérelmére a munkaidőnek napi nyolc órában való megállapítása tárgyában. A miniszter arról értesít, hogy törvényes felhatalmazás hiányában ezidőszert *nem áll módjában a kérelemmel érdemlegesen foglalkozni*, megjegyzi azonban, hogy a munkügyi törvényhozás elkészítése alkalmával, a napi munkaidő meghatározásának kérdését is megfontolás tárgyává fogja tenni.

Tudomásul szolgált az Erdő- és Faügyek Kormánybiztosának átirata, mely szerint a kávéházak, kávémérők, vendéglők, szállodák, kifőzők és egyéb közellátási üzemek maximális havi tüzifaszükséglete az arra illetékes iparhatósággal és kerületi előjárósággal, szénellátásuk mértéke pedig a szénkormánybiztossággal igazoltatandó. Ha az egy hónapra szükségelt s igazolt maximális tüzifamennyiség nem tenne ki egy teljes (25 q) fuvar, — ez esetben a mai túl magas fuvarbérékre való tekintettel — teljes fuvarnak megfelelő s egy hónapnál *hosszabb időre* esedékes tüzifamennyiség is kiutalható.

Tudomásul szolgált a budapesti államrendőrség főkapitányának átirata, melyben értesít, hogy szállodai szakosztályunknak azt az kérelmét, hogy az úgynevezett „Garni“-szállók szembe-tűnő helyen kötelesek legyenek üzlethelyiségük külső részékiírni a „Garniház“ elnevezést, illetékes döntés végett a kereskedelmi miniszteriumhoz terjesztette fel.

Felolvasásra került a „Baross Szövetség“ átirata, melyben megköszöni elismerő sorainkat, melyeket a képesítés kivívása alkalmával intéztünk a szövetséghez támogató munkájáért.

Tudomásul szolgált az állami munkaközvetítő szeptember havi tevékenységét feltűntető kimutatáson kívül a keresztényszocialista alkalmazottak átirata a pincérleányok sürgős kötelező leváltása, a szabadnap megadása és annak betartása, továbbá a panaszbizottság felállítása s annak határozatainak elismerése tárgyában.

Tudomásul szolgált Glück E. Jánosné levele, amelyben meleg hangon megköszöni, hogy iparunk képesítéshez kötése alkalmából hálával és szeretettel emlékeztünk meg néhai Stádler Károlyról, boldogult édesapjáról.

Ügyszintén tudomásul szolgált a szakiskola tanári testületének levele, melyben köszönetet mondanak azért a megértő és humánus rendelkezésért, mellyel a választmány illetményeiket megfelelő módon felemelte.

Iparunknak képesítéshez kötése alkalmából úgy a vidékről, mint a főváros területéről érkezett számos üdvözlő levél és távirat felolvasása után tudomásul szolgált Dáni altábornagy levele, melyben köszönetét fejezte ki a körletparancsnokság által rendezett sportversenyre beküldött tiszteletdíjunktért.

Végül tudomásul szolgált a budapesti kereskedelmi és iparkamara átirata, melyben felhívja ipartársulatunkat az új ipartörvény revíziója alkalmából, hogy nyolc napon belül tájékoztassuk az iparkamarát a jogosulatlan munkavállalásokról és az olyan visszaélésekről, melyek iparunkra hátrányosak.

Frenreisz István két nagyfontosságú indítványt terjesztett elő. Az elsőt a templomok látogatásáról, a másodikat arról hogy iparkodjunk a szállói és vendéglői alkalmazottaknak olcsó és jó cipőt és fehérneműt beszerezni, hogy ezáltal könnyítve legyen az alkalmazottak megélhetése. A választmány mindkét indítványhoz lelkesedéssel hozzájárult.

Szabó Jenő indítványát, hogy az ipartestületben a meghatározott tagdíjosztályokon kívül egy olyan osztály is alakíttassék, amely osztályban a csupán családtaggal dolgozó vendéglősök foglaljanak helyet s ennek megfelelőleg a tagdíj is kisebb összegű legyen, szintén helyesléssel fogadta a választmány és elhatározta, hogy a legközelebbi ipartestületi közgyűlésen Szabó Jenő indítványával behatóan fog foglalkozni.

Több kisebb segélykérelem és gyűjtés letárgyalása után az ülés véget ért.

*

* Minden hó első keddjén délután négy órakor ipartársulatunk választmányi ülést tart, melyre ezúton is kérjük az igen tisztelt választmányi tagok szives megjelenését.

*

* Minden hét csütörtöki napján délután öt órakor szállodai szakosztályunk értekezletet tart az ipartársulat hivatalos helyiségében (IV., Kálvin-tér 2.), melyre kérjük a szállodás tagtársak szives megjelenését.

*

* **Tagértekezlet.** Ipartársulatunk hivatalos helyiségében minden hétfőn délután négy órakor tagértekezletet tart, melyre a tagtársak figyelmét e helyen is különösen felhívjuk. Ezeknek a tagértekezleteknek céljuk a tagtársak között a barátságos érintkezést, az ismerkedést, az össztartozandóság érzését előmozdítani, a kartársi együttérzést ébrentartani. Jöjjenek el a kartársak ezekre az értekezletre minél nagyobb számban, hogy így idővel teljes társasköri élet fejlődhessen ki közöttük. Az ily tagértekezleteken a lelkek közelebb férköznek egymáshoz, az egyesek bajai megértésre találnak és a rendszerint kifejlődő eszmecsere nagy-

**Különlegességi
palackborokat
szállít**

**PARLAMENT
borpincészet**

**IRODA ÉS PINCÉK:
BUDAPEST,
VI., Vilmos császár-út 25
TELEFON: 103—31.**

ban hozzájárul egyes kételyek elosztatásához és együttes eljárás létesítéséhez.

*

* **Felhívás.** Felhívjuk tagtársainkat, akik ez évi tagdíjait még nem fizették meg, vagy pedig tagdíjhátralékban vannak, hogy minél sürgősebben fizessék le az ipartársulat helyiségében (IV. Kálvin-tér 2.).

Az ipartestület megalakulása.

— Közgyűlés a régi országházban.

A legjelentősebb változás, amely a képesítés első következménye, az elmúlt héten ment végbe: az ipartársulat formailag is átalakult ipartestületté. Természetesen nagy és gondos előkészítő munka előzte meg a nagy változást. A külön e célra kiküldött szervező bizottság kidolgozta a módosított alapszabályok tervezetét, s számítások alapján megállapította a testületi illetékek nagyságát, olyan gondosan, hogy a közgyűlés minden változtatás nélkül egyhangulag magáévá tette a tervezetet.

A közgyűlés lefolyása egyébként a következő volt:

(A közgyűlés.)

Október 30-án délután tartották a budapesti szállodások és vendéglősök ipartestületi alakuló közgyűlésüket a régi országháza nagytermében Goreczky Zsigmond negyedik kerületi elöljáró elnöklete alatt. Az ülésen a kereskedelmi minisztériumot dr. Torma István miniszteri titkár képviselte.

Miután az elnök a közgyűlés határozatképességét megállapította, hálásan emlékezett meg a miniszter ama kegyéről, hogy elismerte és teljesítette a szállodások és vendéglősök jogos kívánságát. Szíve mélyéből üdvözlö a jelenlevőket és ünnepélyesen megnyitotta a közgyűlést.

Az ipartestület alapszabályainak felolvasása után a közgyűlés azokat megjegyzés nélkül *egyhangulag elfogadta.*

A testületi tagdíjakat a közgyűlés a következőkben állapította meg:

Tagsági díjak:

szállodásoknál:

0—50 szobáig	évi 1200 K
51—100	" 2000 "
101—150	" 3000 "
150 szobán felül	" 5000 "

vendéglősöknél:

0—10 személyzetig	" 360 "
11—25	" 900 "
26—40	" 1200 "
40 személyzetén felül	" 1500 "

Több tárgy nem lévén, Goreczky Zsigmond elnök köszönetét és háláját fejezte ki a megjelenteknek, továbbá Torma István miniszteri titkárnak, aki minden alkalommal oly jóindulattal viseltetett a vendéglős és szállodás iparral szemben. Üdvözölte az új ipartestületet és annak a kívánságának adott kifejezést, hogy szeretettel kezdje meg és kitartással folytassa munkáját az

új ipartestület, melynek alapját a mai nappal neki volt szerencséje lefektetni.

Keszey Vince ipartársulati elnök a következőkben méltatta az ipartestület megalapítását:

Nagyságos Elöljáró Ur!

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Azt hiszem mindnyájunk szívéből beszélek, mikor hálás köszönetet mondok Goreczky Zsigmond úr Ö Nagyságának, hogy a „Budapesti Szállodások és Vendéglősök Ipartestületét“ megalakítani kegyes volt.

Az ő neve nemcsak fővárosunk egyik kiváló főtisztviselőjének a neve, az ő neve közöttünk fogalom, fogalom iparunk tiszteletének, becsülésének.

Abban, hogy mi ma iparunk első örömnepét ülhettük, Ö Nagyságának kiváló és igen megbecsülendő érdeme van. Tanácsaival buzdított, útmutatásával irányított bennünket azon hosszú küzdelmünkben, melyet iparunknak képesítéshez kötéseért meg kellett vívni.

Ebben az ünnepélyes órában, midőn ipartestületünk alapkövét raktuk le, fogadjuk és ígérjük, hogy iparunk erkölcsi értékének és tekintélyének emelésére ugyanazzal az igaz szeretettel és szívós kitartással fogunk dolgozni ezután is — sőt, ha lehet még fokozottabb mértékben — mellyel nagynevű elődeink és ő nagysága az elöljáró ur, iparunknak és nekünk jóakaró barátuuk, az ő feledhetetlen példaadásaikkal rámutattak.

A képesítéshez kötés míg egyrészt megjutalmazása harmincöt éves munkánknak, másrészt azt a kötelességet rója ránk, hogy ezt a nagyfontosságú ipart szeretett hazánk, drága fővárosunk gazdasági fejlődésére és a nagy közönség teljes megelégedésére a lehető legmagasabb színvonalra emeljük. Ehhez azonban felettes hatóságaink jóakaratu támogatása szükséges.

Ebben mindaddig, amíg oly kiváló és iparunkat oly őszinte szeretettel körülfont felettesünk van, mint Goreczky elöljáró ur ő nagysága, nincs okunk kételkedni. Azért, midőn újlag megköszönöm eddig irántunk tanusított atyai jóindulatát, kérem, kegyeskedjék azzal bennünket a jövőben is megajándékozni.

Miután Goreczky Zsigmond megköszönte Keszey Vince elnök szívből fakadó lelkes beszédét, a jelenlevőknek továbbra is munkásságukhoz boldogságot kívánt, a közgyűlést bezárta.

(A szállodások képesítése.)

Az elmúlt héten jelent meg a hivatalos lapban a szállodai, helyesebben a fogadós ipar képesítéshez kötése, amelyet küldöttségben és beadványokban kértünk, s amely iparunk újabb örömét jelenti.

*

KERESKEDELEMÜGYI
M. KIR. MINISZTER
ad 53021/1920. szám

21.

Valamennyi II. fokú iparhatóságnak.

A fogadós és a kávéházi ipar kézműves természeténél fogva csak hosszabb gyakorlat útján lévén elsajátítható, az 1884. évi XVII. t.-c. 5. §-ában foglalt felhatalmazás alapján és a fennállott földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi ministerium által 1884. évi augusztus hó 26-án 39266. szám alatt kiadott rendelet 2. §-ában foglalt jegyzék kiegészítésétől elrendelem, hogy a hivatkozott törvénycikknek a képesítés igazolására vonatkozó rendelkezéseit a fogadós és a kávéházi iparra is alkalmazni kell, vagyis a fogadós és a kávéházi ipart a képesítés igazolásához kötött mesterségek közé sorozom.

Felhívom a Cimet, hogy e rendelkezésemről a hatósága területén létező I. fokú iparhatóságokat értesítse.

Budapest, 1920. évi október 30-án.

Rubinek s. k.

Palugyay borok és pezsgők

Pincészet: Budafok. * Központi iroda: Budapest, V., Dorottya-utca 3.

JÖGI MEGBESZÉLÉSEK.

Rovatvezető: ifjabb dr. NAGY SÁNDOR.

A képesítés jogi jelentősége.

Aki képesítéshez kötött ipart szándékozik űzni, tartozik tanoncbizonyítványát bemutatni és igazolni, hogy azonfelül még szakbavágó műhelyben legalább két évig foglalkozott. A tanoncbizonyítványt és a kétévi műhelybeli foglalkozást pótolja földművelés-, ipar- és kereskedelemügyi miniszter rendeletében megjelölt ipartanfolyamok elvégzése után megszerzett bizonyítvány. A képesítéshez kötöttség három első esztendejében a tanoncbizonyítvány bemutatását nem követelik, ez idő alatt tehát csak azt kell igazolni, hogy a bejelentő vendéglőben szakba vágó munkával két évig foglalkozott.

Egyik szaklapban az a törvényt magyarázat látott napvilágot, mintha a képesítéshez kötés által a vendéglőipar megszűnt volna engedélyhez kötött ipar lenni. Ez a felfogás téves. A vendéglőipar képesítéshez kötött, de megmaradt egyszersmind engedélyhez kötött iparnak is, tehát a jövőben a képesítés igazolása után, az engedély is meg lesz szerzendő csak úgy, mint eddig.

A képesítésnek első szembeszökő hatása, hogy a verseny azok körére szorul, akik a mesterséget tanulták. A jelenlegi ipartörvény szerint ez az elv többszörösen át van törve. A 7. §. szerint ugyanis, aki képesítés igazolásához kötött ipart önállóan űzött, bármely más képesítéshez kötött mesterségre, a képesítésnek külön kimutatása nélkül átmehet. A 8. §. szerint pedig képesítéshez kötött mesterséget olyan is űzhet, aki képesítését igazolni nem tudja, ha üzletéhez oly nagykorú, vagy nagykorúnak nyilvánított egyént alkalmaz, aki a képesítését igazolja.

Az eddigi ipartörvényre azonban már csak rövid élet vár. Az új ipartörvény pedig ezeket a szakaszokat nem tartalmazza, ellenkezőleg szigorúan keresztülviszi azt az elvet, hogy képesítéshez kötött ipart valóban csak az űzhessen, aki a képesítést tanulással, munkával megszerezte, és hogy ez a cél kijátszható ne legyen. A képesítéshez kötés tehát kézzelfogható reális éraekvédelmet jelent, megszabadít a betolakodók konkurenciájától, az ipart azoknak konzerválja, akik arra hivatottak, akik abban nőttek fel, és a munkásság számára komoly ígéretet jelent, hogy jövőjükért nem kell kétségbe esniük, az ipar az övék, kizárólag az övék, itt elhelyezkedésüket meg fogják találni.

A munkásképzés szempontjai a képesítéshez kötéssel előtérbe kerülnek. A tanoncokra és segédekre vonatkozó rendelkezéseket az ipartörvény részletesen magában foglalja. Gyermek, kik életük tizenkettedik évét még nem töltötték be, tanoncokul rendszerint fel nem vehetők. A tanonc felvétele az elsőfokú iparhatóságnál (ipartestület) írásbeli szerződés mellett történik. Az iparos tanoncot csak az iparüzletéhez tartozó munkánál alkalmazhatja, köteles kiképezni, tanonciskolábajárásra szorítani. A tanidő legalább addig tart, míg a tanonc élete tizenötödik évét betöltötte. A tanviszony befejeztével az iparhatóság a tanoncnak bizonyítványt állít ki. A tanviszony megszűnését és felbontását a törvény részletesen szabályozza. Egy pár esetet kiemelve: a tanviszony megszűnik, ha az iparostól a tanonctartás-jog elvonatik; a tanviszony a szerződésileg megállapított tanidő lefolyta előtt azonnal felbontható a tanonc részéről, ha az iparos házi fegyelmi jogával visszaél, és tizenöt napi felmondás mellett felbontható, ha a tanonc más életpályára, vagy más iparágra akar áttérni.

A tanoncokról az ipartestület lajstromot vezet és gondoskodik arról, hogy havonta legalább egyszer értesítést nyerjen a tanoncok magaviseletéről.

Az iparos és a segédek közötti viszony szabad

TÁRCA.

Költő és vendéglős.

E cím alatt néhány elmés sort olvastunk az „Uj Nemzedék“ egyik utóbbi számának „Művészet“ rovatában. „A vendéglő és a költészet nem ellenségei egymásnak.“ E reflexiót az „Uj Nemzedék“ ahhoz az eseményhez fűzi, hogy Michel Pons, az ismert és kiválóan tehetséges francia költő-vendéglős, üzletét eladta s hogy ez alkalomból barátainak bucsuestélyt adott. Michel Pons — már nem merjük irni: kollégánk — kis vendéglője szélteben ismert a nagy Párisban. Páris szive táján, a Rue des Moulins-n, az Avenue de l'Opera-tól néhány lépésre, a Bibliothèque Nationale s a Palais Royal közelében, tehát felette nivós környezetben volt Pons népszerű üzlete. Aki Páris alapos ismerőjének vallja magát, annak ismernie kell a Rue des Moulins e specialitását is.

Michel Pons irodalmi protektora, valószínűleg felfedezője is, Maurice Barrès, a kiváló regényíró, Nancy képviselője volt. Lehet, hogy Pons elhatározása Barrès befolyásának eredménye. Barrès „Les Déracinés“ (A gyökerestől kitépettek) című könyvének témája az, hogy Páris elvonja a szeilemi erőket és elpusztítja a vidék sajátos, eredeti zamatát. Ha a Barrès-ből kisugárzó befolyásra következtetünk, úgy fűzzük hozzá, hogy ez a befolyás: jótékony. Aki olyan tehetséges, mint Michel

Pons, az dobja félre az itcét s ragadjon tollat. Korcsmáros mindig kelleténél több van. Még Párisban is. Tehetséges író soha sincs elég. Még Párisban se.

Az „Uj Nemzedék“ szellemes sorai „egy híres német regényíróra“ is céloznak, „akinek ma is vasúti vendéglője van“. Nincs rá semmi okunk, hogy e másik költő-vendéglős nevét elhallgassuk. Nemcsak iparunk büszke reá, de az irodalomban is fémjelzett neve van: Ernst Zahn. Németül ír, de hazája Svájc. Uri svájci kantonban, a Reuss partján, több mint ezer méter magasságban van egy kis falu: Göschenen. A svájci utasok jól ismerik e kis helységet, mert a Gotthard-vasút fő alagútja itt kezdődik. De Göschenen falu ma már arról is híres, hogy vasúti vendéglőjében, e svájci falucska pompás levegőjében írja Ernst Zahn gyönyörű regényeit s itt írta a „Zellenbücherei“ kiadásában megjelent legújabb munkáját, a „Schweizer“-t is. E könyvet olvasva, a svájci hegyek levegője járja át tudónket s irigységbe vegyült vidámsággal látjuk magunk előtt az egészségtől, svájci sajátosságoktól duzzadó legényeket, akik az idegenekkel való állandó érintkezés dacára sem váltak idegen szokások majmolóivá. A vadász, a főbíró, a kecskepásztor, a Saaltochter, a Herr Stadtsäckelmeister előttünk élnek, mozognak. Zahn vendéglős-kartársunk könyve felér egy svájci utazással. Pedig egy fél frankba se kerül.

Michel Pons és Ernst Zahn nevét egymás mellett olvasva, gondolkodóba kell esnünk afelett, hogy az „Uj Nemzedék“ tréfás szembeállításának lehet valami mélyebb tartalma is. Talán e két fogalom: költő és ven-

egyezkedés tárgya. Az iparos oly segédet fel nem fogadhat, aki az előbbi munkaadóval kötött szerződésnek jogos megszűnését nem igazolja. Aki ily igazolás nélkül segédet alkalmaz, az a segéddel egyetemlegesen felelős az illető iparosnak a segéd eltávovása által okozott kárért. Minden segédnek munkakönyvvvel kell ellátva lenni.

A kiállított munkakönyvekről az ipartestület pontos jegyzéket vezet. Munkábalépés alkalmával az iparos a könyvet a segédtől átveszi és a segéd alkalmazását a munkakönyv bemutatásával legkésőbb két hét alatt az iparhatóságnak bejelenti. A segédnek munkából kilépése alkalmával az iparos köteles a munkakönyv egyes rovatait lelkiismeretesen az igazságnak teljesen megfelelően kitölteni. A kereskedelemügyi miniszternek elvi határozata értelmében az iparos a segéd elbocsátási bizonyítványába a segéd erkölcsi magaviseletére vonatkozó megjegyzést csakis a segéd egyenes kívánságára vehet fel. Ha a munkakönyv elvész, az iparhatóság új könyvet állít ki, melyre feljegyzi, hogy másodlat. A munkakönyvet mindaddig, amíg a segéd munkában áll, az iparos megőrzi, tartozik azonban kívánatra arról, hogy a munkakönyv nála van, elismervényt adni. A segéd munkaviszonyában beálló minden változás, például hosszabb betegség, katonai szolgálat által történt megszakítás az iparhatóság által igazolandó.

Fontos hatása a képezéshez kötésnek, hogy az ily iparosok a törvényben meghatározott feltételek mellett ipartestületet alakíthatnak. Budapest székesfőváros területén mindazok, akik szállodás vagy vendéglős mesterséget űznek, ez ipartestület tagjai és tagsági díjak fizetésére kötelesek. A kényszerjárulás elve van tehát kimondva. Azok, akik foglalkoztak ipari közügyekkel, fogják leginkább megérteni és megbecsülni ennek a jogszabálynak a jelentőségét. Az indolenciának, a nem-törődömségnek vége, a törvény parancsol, kell, hogy mindenki törődjék iparának ügyével. Az erők felébresz-

tését és egyesítését jelenti ez a jogszabály, nem fér hozzá kétség, hogy az ipar komoly érdekvédelmét az eddigi vonalban hathatós továbbépítését fogja eredményezni.

ITTHON ÉS A NAGYVILÁGBAN

— A fogyasztási adók kivetése és fizetése a kültelken.

A boritaladót a borfogyasztási adópótlékkal együttesen fogják beszedni. A szesz és mindennemű szesz folyadék után kültelki, fogyasztási adó vagy egyezségileg megállapított átalányösszegben, vagy pedig tételenként fog beszedetni. Ez az adópótlék literenként 8, illetve 10 fillérben állapított meg. Azok az adóköteles felek, akik a beszerzett cikkekről esetről-esetre teendő jelentések alapján az adótételeknek megfelelő összegben kívánják adójukat és ezek után járó adópótlékokat leróni, kötelesek meglevő készleteiket 1920 december 31-ig, a később beszerzett cikkeket pedig esetről-esetre a beraktározás előtt hat órával a kerületi előjáróságnál bejelenteni s az adót és a községi pótdadót azonnal lefizetni. A szemle és vizsgálati izek a kerületi előjáróság fogyasztási adóellenőrének kaphatók. Mindazok, akik fogyasztási adójukra nézve a kerületi előjáróságnál egyezsége nem léptek, tartoznak a beszedési körbe beszállított szőlőcefrét, bormustot, bort, illetőleg gyümölcsbort a beszállítás ideje előtt hat órával, a beraktározás idejét, az adótárgy nemét és mennyiségét szóval vagy írásban a kerületi előjáróságnál jelenteni. A hivatalos eljárás bevezetése előtt a kerületi előjáróság beleegyezése nélkül nem szabad az adótárgyakat az épületbe berakni vagy elhelyezni. A bejelentési kötelezettség alól csak azok a felek mentetnek fel, akik az illető adónemre nézve az előjáróságnál egyezsége kötöttek. A székesfőváros belterületéről, illetőleg zárt területéről kiszállított bort és szeszestitalokat a beszedési körbe való szállítás után a kerületi előjáróságnál azonnal jelenteni kell és meg kell adózni, tekintet nélkül arra, hogy azok a székesfőváros belterületén már megadóztva lettek.

déglős, csak látszólag olyan ellentétes. Valóban nincs semmi gondolat, amely e fogalmakat összekapcsolhatná?

Talán van. Minden filozófiai felkészültség nélkül megállapíthatjuk, hogy mindkét foglalkozás a priori hivatottságot, rátermettséget, tehetséget követel. Mindezt lehet fejleszteni, növelni, kibontakoztatni, de a talentumnak, a mának már adótnak kell lennie.

Van egy kiváló gondolkodónk: Szász Zoltán, aki a filozófiát a széppróza ragyogó köntösébe öltözteti. Szász Zoltán egyidőben több érdekes előadást tartott s ez előadásokat egyik lapunk a kalács mazzoláihoz hasonlította. Nos, ha már a mi területünkre, a gasztronomiára értünk, úgy mi inkább a bouillonra vontunk volna párhuzamot. A bouillon a marhahus kivonata. A forró víz feloldja a friss hus anyagát, a fehérjét, a zsírt, a sót és visszahagyja a hus száraz rostjait. A bouillon fokozza az étvágyat és előkészíti gyomrunkat a reánk várakozó kulináris gyönyörök befogadására. Ilyen erőleves Szász Zoltán írása; előadása, amelyekben bőven van — attikai — só is. Szász pompásan kivonatolja és a legétvágygerjesztőbb formában szervirozza a filozófia, a fiziológia, az egugenika nyers husának értékes anyagait és visszahagyja a tudakosság száraz rostjait. Növeli az élet szépségei iránt érzett appetitunsunkat. Mindennek megállapítására mi legkevésbé érezzük magunkat hivatottnak, de Szász Zoltánra való hivatkozással kapcsolatban lehetetlen e rövid jellemzést elhallgatnunk. Szász Zoltán régen felismerte azt a szoros kapcsolatot, amely a költőt és a vendéglőst, e két

látszólag egymástól teljesen elütő homo sapienst összefűzi. Szász szerint a költőben és a vendéglősben a szép és jó iránt bizonyos magasabb fokú érzék lüktet. Epikureusok ők, akik az íróasztal, vagy a fehér asztal mellett keresik a legfőbb jót: a boldogságot. S mi a boldogság? A kéj. De nemcsak a testi kéj, hanem a szellemi kéj is. Sőt az utóbbi az erősebb. A testi gyönyör csak pillanatnyi és csökkenő, a szellemi állandó s egyre fokozódó. Szász természetesen csak a hivatottakra gondol. Teóriája épp oly kevésbé vonatkozik a hadivendéglősre, mint a fűzfapoétára.

A vendéglős-család első generációjában e néhány kurta szóban megrögzített gondolatmenet gyakran még csak tudatalatti. De a fiukban már teljes erővel kiütözik a rokon szellem. Az apát rendszerint még teljesen lekötik és megörlik a kenyérkereset gondjai. Am — hála az apák önfeláldozásának és szeretetének — a fiuk már a szellemi felkészültség kivont vitorláival merészkedhetnek az élet hullámozó vizére. Amit az apáknak neveltetésükben fájósan nélkülözniök kellett, a középiskolát, az egyetemet, a nyelvtudást, utazást, mindazzal bőségesen elárasztják fiaikat.

Példákkal támasszuk alá ezt a különös átöröklési teóriát? Mi magyarok hivatkozhatunk a legklasszikusabb tényre, a legragyogóbb példára. Petőfi Szalkszentmártonban így énekelt:

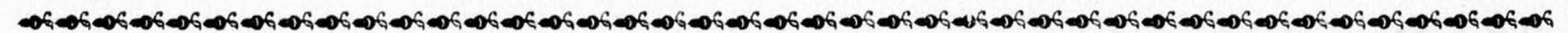
„... S megfürösztöm arcát szemeim könnyével,
Mert az én atyám e jó öreg korcsmáros...
Aldja meg az Isten mind a két kezével.”

— **Szakiskola.** Egyik szaklapunk a vendéglősipari szaktanfolyamokról ir lelkes hozsánát, felsorolván nagy büszkén a tanokat és óraszámot, majd melankólikusan hozzát teszi:

— Tévedések elkerülése végett megemlítjük, hogy ezeket a kurzusokat nem a budapesti ipartársulat rendezi, hanem a bécsi...

Amilyen szép, hogy a művelt szaklap ismeri a bécsi tanterveket, olyan sajnálatos, hogy a budapestiek iránt semmi érdeklődést se mutat. Különben tudhatná bölcsen, hogy Budapesten legalább olyan fejlett, kitűnő szakerőkkel ellátott, magas nivón álló szakiskola működik, mint akár Bécsben, Berlinben, Münchenben, Düsseldorfban, Zürichben vagy másutt. Kicsit „messzelátó“-nak tetszik lenni, tisztelt szaksajtó!...

— **Szekszárdi levél.** Az az öntudatos mozgalom, amely a vendéglősség összeségét egységes táborba akarja tömöríteni, újra egy lépéssel haladt előre. „A Budapesti Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetsége“ képviselőjében Kritsfalussy István tanár Szekszárdon — az Ipartársulat népes ülésén — ismertette az új képesítési törvénnyel kapcsolt változásokat. Ismertette a megindult szervezkedő, az erőket egyesítő mozgalom jelentőségét s nagy horderejét. Felhívta a vezetőséget az átalakulás munkájának megkezdésére s arra, hogy a tagok az Országos Szövetségbe való belépéssel dokumentálják az öntudatra ébredt, erejének jelentőségét felismerő vendéglősség társadalmi értékét. A gyűlés, amelyen Szekszárd vendéglősségének színe-java együtt volt — élén Tóth József díszelnök s Haspell József elnökkel — örömmel hallotta a vendéglősség nivójának emelkedését, meglepődéssel vett tudomást arról az intenzív munkáról, amelyet az Országos Szövetség s az új vezetőség a közérdekben kifejt, öntudatos együttérzéssel léptek be az Országos Szövetség tagjai közé.

Gyerekkorunk óta, hányattatásaink keserves óráiban, a Rajna és Szajna partján szenvedett honvággyal, a vonatokat zakatolásának ritmusa mellett hányszor mondtunk magunkban végig e verset, amelynek végsorainál a mi arcunkat is könnyek árja fűrésztötte s amelynél szebben s szívbemarkolóbban költő korcsmárosról és apáról még nem énekelt.

De az élők is megerősítik teoriánkat. Az élő német költők egyik legnagyobbja, a Nobel-díjat nyer Gerhardt Hauptmann és testvérbátyja, a filozófiai problémák iránt oly fogékony író: Karl Hauptmann, szintén korcsmáros-fiuk.

Glück Frigyes és Stadler Károly „Az inyesmesterség könyvé“-ben hatványozottan többet, kiválóbbat, literatúrásabbat adnak, mint amennyit szakíróktól várunk. Ifj. Feszli József „A ma szállodája“ című — magyar nyelven úttörő — munkájában meglepő és sokat ígérő írói készséget árul el.

E kiváló példák nyomán feltételezhetjük, hogy e sorokban megérintett gondolat még több, előttünk még ismeretlen, életrajzi adattal is támogatható. Új utaktól vissza nem riadó, kiváló bölcselőhöz, egy Szász Zoltánhoz méltó feladat volna az általa már pedzett elmélet kifejtése, tudományos levezetése.

Amde bármennyi rokonszellemet fedezzünk fel a költő s a vendéglős között, még sem tudjuk magunkban elfojtani ezt az előretörő kérdést: Vajjon e két hivatás megfér-e egymás mellett? Stilszerűen kérdezve: E két dudás megfér-e egy korcsmában?

— **A jövő évi italmérési illeték kivetése.** A kerületi elüljáróságok az 1921—23. évre kivetendő italmérési illetékeknek megállapításához szerkesztett összeírási jegyzéket megtekintés végett november 8-tól november 16-ig délelőtt 9 órától 12 óráig a kerületi elüljáróságok hivatalos helyiségében, mindenütt a fogyasztási adókezelőnél *közszemlére kiteszik*. Fölhívják ennél fogva az érdekelteket, hogy a jegyzékben kitüntetett forgalmi adatok ellen netán való észrevételüket *írásba foglaltan* az említett záros határidő alatt a kerületi elüljáróságnál nyujtsák be.

— **A kávéházi árák.** A kávéházi cikkek árát az Árvizsgáló Bizottság legutóbb így állapította meg:

Fekete kávé.

a) Szemeskávéből, legkevesebb 1 dl., legmagasabb ára	2.50 K
b) Hadikávéből, legkevesebb 1 dl., legmagasabb ára...	1.— K

Tea.

a) Kannában, legkevesebb 2 dl. (legalább 2.5 gr. tea felhasználásával) legmagasabb ára	2.— K
b) Pohárban vagy csészében, legkevesebb 2 dl., legmagasabb ára	1.50 K

Csokoládé.

Legkevesebb 1 dl. (legalább 2 dkg. csokoládé és 1 drb sacharin felhasználásával) legmagasabb ára	8.— K

Tejeskávés friss tejből készltve.

Szemeskávéből készltt fekete kávé hozzáadásával, legkevesebb 2 dl., legmagasabb ára	4.50 K

Tejes fekete kávé (kapuciner).

(Friss tej és szemeskávéből készltt fekete kávé keveréke) legkevesebb 1 dl., legmagasabb ára	2.50 K
a teához a fogyasztó kívánságára kiszolgáltattott 1.2 cl. rum vagy 1/8 citrom legmagasabb ára	1.25 K
a fekete kávéhoz, a tejes fekete kávéhoz (kapucinerhez), a teához és a tejeskávéhoz a fogyasztó kívánságára kiszolgáltattott sacharin legmagasabb ára darabonként (0.07 gr.)	—25 K

A mi feleletünk erősen tamáskodó. Az irás és ép így a vendéglős mestersége is egész embert kíván. Aki Muzsa istenasszonyt választja hitestársául, annak le kell mondania minden egyébről. A Muzsát el tudjuk képzelni vadházasságban — hivatalos elismerés nélkül — de polygamiában: soha. A Muzsa és Gasterea istenasszonyok nem éltek egy háztartásban.

Ez a probléma nem lehet új. Nyilván *Vörösmarty* idejében is élhettek ily kételtű emberek. *Vörösmarty* „Pályalomb“-jaiból e tüskés leveleket hullatta reájuk:

„Egy boráros írora.

I.

Hogy tokajid nem jó, a töke hibája s az égé,
Hogy rosszak minden könyveid, a fejedé.

II.

Tökédben hiba, hogy Mádnak távol van egétől,
Földben is az; hozzá messze van a tudomány.
S így mákszemnyi különbség sincs a töke s fejed közt;
Van borod és мүd közt: ez fanyar, az savanyú.“

Hiába, egyszerre nem lehet két lovat megűlni. Különösen nem, ha az egyik lónak szárnya van és Pegaszusznak hívják... De még csak hajtani sem lehet az olyan lópárt, amelyből a nyerges a sziklapincék mélységeibe boroshordókat von, a rudas meg az Olimpusra repűl, ahová Zeusnak villámokat és mennyköveket szállít. Jól meg kell markolnia a gyeplő szárát annak, aki két ilyen telivér mellett nem akar az árokban meghemperegni.

Németh Aladár.

— **Emelték a fa árát.** A budapesti faármegállapító bizottság november másodiktól kezdve a tűzifaárakat a nagykereskedelemben *kilogrammonként 20 fillérrel*, a kiskereskedelemben pedig *22 fillérrel emelte*. Ehhez képest az aprított tűzifa házhoz szállítva és pincébe lerakva métermázsánként a nagykereskedelemben az eddigi 130 korona helyett 150 korona, a kiskereskedelemben pedig az üzletekben átvéve métermázsánként 143 korona helyett 165 korona lesz.

— **Értesítés.** A Fatlgyek országos kormánybiztosa október 11-én kelt 8250/1920. sz. rendeletével akként intézkedett a fa kiutalásánál, hogy vendéglős tagtársaink irodánkban igazolványt kapnak üzletükben szükséges havi minimális fa mennyiségéről, ezt az illetékes kerületi elüljárósággal láttamoztatják s az ekként láttamozott igazolványra a székesfővárosi tűzifaelosztó hivatal kiállítja az utalványt.

Keszezy Vince elnök.

— **A svájci szállodaipar válsága.** H. W. Wilson saját tapasztalatai alapján a „Daily Mail”-ben hosszabb cikket tett közzé. A következők vannak benne: „A svájci szállodaipar egyik legelső emberével beszéltem.

— Gyorsan magához fog térni a szállodaipar?” kérdeztem tőle.

— Addig semmiesetre sem, amíg csődbe nem jut a szállodák fele, akkor talán a másik fele eleget kereshet arra, hogy megélhessen.”

Beszéltem egy öreg svájci barátommal, egy szállodatulajdonossal is, akinek egy nagy elsőrangú a tetőtől a pincéig megtelt szállodája van és akinek évről-évre helyért túlekedő vendégei voltak.

— „Én 35 év alatt megtakarított vagyonomat vesztettem el”, felelte. A háború előtt gazdag ember voltam, most koldus vagyok. Amellett még szerencsésnek mondhatom magamat, mert tovább vezethetem és nyitva tarthatom szállodámat, de most már arra se elég a keresetem, hogy a jelzálogkölcson kamatait megfizessem.”

Egy másik híres szálloda teljes hetven évig volt ugyanannak a családnak birtokában.

— „Mindent elvesztettek és most abban a házban dolgoznak mint alkalmazottak, amely egykor az övék volt.”

Egy másik szintén egy elsőrangú közismert szállodáról is megemlékezik, ahol a család szintén nem folytathatta a mesteriségét és most egy kis házikóban lakik, ahol fáradtsággal keresi meg mindennapi kenyerét.

Ilyen a magas valuta boldog országa.

— **Helyreigazítás.** Lapunk múlt számában tévesen közöltük, hogy Maloschik Ferenc kartársunk adományozta a „Tanoncotthon” javára a 30,000 koronát, hanem az adományozó Maloschik Antal kartársunk volt, ugyszintén Frenreisz Antal helyett Frenreisz István 5000 koronát és Frenreisz Antal pedig 1000 koronát adományozott a nemes célra.

— **Halálozás.** Vendéglős iparunk és Ipartársulatunk tevékeny munkása *Neu Mór* délivasúti vendéglős, október 31-én hosszas szenvedés után negyvenhárom éves korában elhunyt. Temetése e hónap 2-án volt, s azon Ipartársulatunk Bandl Ferenc, Bandl József, Kövári Jenő és Hoffmann János tagtársakkal képviseltette magát. Kövári Jenő meleg szavakkal bucsuztatta el az elhunytat.

Az arany halak.

— Barthos Andor. —

Valljuk be őszintén: bizonyos kelletlenséggel veszünk kezünkbe olyan regényt, amely nem hivatásos író munkája. Ez az érzés, ez a gyengeségünkben gyökeredző előítélet meg épenséggel kiéleseződik, ha tudjuk, hogy a regényíró egyben kereskedelemügyi államtitkár, sőt — horribile dictu — egyetemi professzor is. A javak

egyenlőtlen elosztása a szellemi életben is kirívó. Barthos — angol fontokban mért — szellemi milliomos.

De ha legyőzzük a kenyérkeresethez kapcsolódó gátló tudatot s ha a regény első oldalaira belekezdünk, úgy önfegyelmetségünk pazar jutalomban részesül. Esztinkbe jut Szávay Gyula Rákosi köszöntője: „Mars és Apolló testvérek voltak”. E könyvet nem a kereskedelemügyi államtitkár, hanem Apollónak a talentum ambróziájával s az esprit nektárjával táplált fia: a vérbeli regényíró írta. S őszintén fájlaljuk, hogy sajátos magyar viszonyaink mellett Barthos arányú írói talentum nem szentelheti mennyei bőségű erejét kizárólag az irodalomnak. Oly kevés igazi tehetségünk van, hogy a közigazgatásnak és a katedrának is osztozkodniok kell rajta.

Már a regény első oldalaitól kezdve lenyűgöz bennünket a hasonlatok, a metaforák csattanósága, az ötletes és mély gondolkodóra valló eszmetársulások kápráztató tömege. Analógiái a fölényes tudás csillogásai, mint brokát selyemszövetben az aranyszálak, gyönyörködtetnek. A megszólalásig élethű regényalakok szájába adott elméletek, gondolatmenetek Anatole France nagy műveltségét és finom izlését juttatják esztinkbe. Az elbeszélő kedv Jókaira emlékeztet. De e nagy neveket nem azért említjük, mintha a regény idegen hatásokra vallana. Ellenkezőleg: a mű minden ízében, minden porcikájában eredeti, egyéni, önálló koponya alkotása, az élet valóságában átértett élmények, érzések, hangulatok művészi megrögzítése. Röviden: Barthos munka. S ha a dilettáns kritikus mégis ismert nagy neveket vonultat fel, úgy azt csak az összemérés és saját hiányos frazeológiájának takarása kedvéért teszi.

Aki a nyolcvanas évek társadalmi, politikai életét, felvidéki magyar, cigányos, mulatós, uri életét s egyben a vidámságok fonák oldalát is játszva, szórakozva, gyönyörködve meg akarja ismerni, az olvassa el e könyvet. Nemcsak páratlanul hű korrajzban, de finom pszichológiával átítatott szerelmi történetben is részes lesz.

A regény a való életet minden vonatkozásában annyira átöleli, hogy még a gasztronómia is szóhoz jut. Csak példakép érintjük a Keleti pályaudvar pincérének levestöltéséhez fűződő finom megfigyelést, vagy azt a farkasétvágyat gerjesztő kedves ismertetést, amely — terülj asztalkám módjára — a felvidéki konyha letűnt gynyöreit tárja elének, a tildöstáska levestől kezdve az oszcsepkáig.

Ha a villany jóval éjfél előtt (vidéken!) kialszik, úgy az egyik gyertyát a másik után gyújtjuk meg, amíg szivdobogástól kísérve elérkezünk a hősnő megrázó tragikumához, amely a cinikusabb, fásultabb olvasót is lesújtja.

Bennünket a mély bölcsességet sugárzó aforizmák, a végelethetetlen tapasztalatokból kikristályosodott axiómák ragadtak el legjobban. Csak találomra, emlékezetből idézünk néhányat:

„Gyönyör: utánad fut az emberiség; kötelesség: előled szalad”.

„Az elme, a szem, a fül, a gyomor szereti a változatosságot, de az ajak hú marad izléséhez: a csókhoz”.

„A rossz bánásmód a legjobb kerítő”.

„A tapasztalás éles tekintettel figyeli a változásokat”. Idézhetnénk oldalszámra. Ha döntenünk kellene, hogy a regénykötetben melyik a legjobb szentencia, a legcsattanósabb maxima, a legötletesebb axioma, a legtalálóbb analógia, úgy az embaras de richesse előtt tétova szédülettel állnánk.

E gyöngyszemeket sorba fűzve — mint Nietzsche aforizmáit, vagy mint Laroche Foucauld gondolat-gyűjte-

ményét — külön is ki kellene adni. Ugy illenék minden könyvtárba, mint szép asszony nyakán a gyöngycollier.

Szigethi Barthos Andor iparunk igaz barátja. Nemes jöttevőnk, gránitkemény támaszunk, római jellemű protektorunk. Világítótorony a viharos éjszakában, a szirtek veszedelmében. Oázis a közöny, az elfogultság, a rosszindulatú előítélet tikkasztó sivatagában. Ha a hála érzése nem volna pusztá fikció, elérhetetlen, kézzel megfoghatatlan, transcedens terminus, ugy e szép erény gyakorlására igyekeznénk kartárs-olvasóinkat buzdítani. De mi nem a hála, hanem egy valóban létező, uralkodó, el nem nyomható emberi érzésre: a nyers önzésre apellálunk akkor, amidőn a mű végigolvasását ajánljuk. Mert aki e 16 ives könyvet kézbeveszi, az az emberi elme legnagyobb gyönyörűségét: a szellem élvezetét biztosítja a maga számára. Mennyi finom szatirát, mennyi tanítást talál benne! Éretlen ifjúként vágjuk fel a könyvet s átolvasva bölcs férfiként helyezzük könyvtárunk legkedvesebb rekeszébe.

A magyar bibliophilia mai helyzetében külön említést érdemel a nemes egyszerűségében előkelő kiállítás, a pompás papiros, az érzékkel megválasztott szedés. E könyvre valóban ráillik: Ép testben ép lélek.

Németh Aladár.

Biszek egy Istenben, biszek egy hazában,
Biszek egy Isteni örök igazságban,
Biszek Magyarország feltámadásában! Amen.

Felelős szerkesztő: ABA SÁNDOR.

Kiadó: A SAJTÓBIZOTTSÁG.

Szent-László könyvnyomda nyomása, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 28.

VENDEGLŐSÖK BESZERZŐ CSOPORTJA R.-T.

BUDAPEST, IV. KERÜLET, VÁMHÁZ-KÖRÚT 2. SZ.

Igazgatóság: Vámbáz-körút 2. I. em. Elosztó osztály: Vámbáz-körút 2. földszint.

TELEFON: { IGAZGATÓSÁG JÓZSEF 72-67.
ELOSZTÓ OSZTÁLY JÓZSEF 73-26.
FŐPÉNZTÁR JÓZSEF 73-28.

BÁLINT TESTVÉREK

Jászberényi bortermelők ajánlják saját termésű boraikat
Budapesti pincészet: VIII., Német-utca 28. Telefon: József 20-79

PARAFADUGÓK, KÉNLAP ÉS BORDERÍTŐSZEREK,
valamint az összes pincegazdászati cikkek
legjutányosabb beszerzési forrása

NAGY IGNÁC

BUDAPEST, VII., KÁROLY-KÖRÚT 9. Tel.: József 115-15

Az „OCEÁN” Magy. Konzervgyár és Keresk. r.-t.
BUDAPEST-DUNAKESZI

Ajánlja legjobb minőségű **marinált, füstölt és sós heringjeit, olajos szardiniát és lazacot, Ambrózia mustárt, gyümölcs- és főzelék konzervjeit.**

Csonka Magyarország — nem ország,
Egész Magyarország — mennyország!

Kugler Henrik
utóda
Gerbeaud r. t.

BLOCH MÓR cég

Modern Szálloda, Szanatorium
és Kórház Berendezési Vállalat.

Paplankülönlegességek gyára.
Steril. Hyg. Ágytollgyár.

BUDAPEST

Telefon: J. 115-42 Központi iroda: VII., Károly-körút 7.

Sürgőnycim: MORBLO.

VENDEGLŐSÖK TÜZELŐANYAG BESZERZŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁGA

BUDAPEST, IV. KERÜLET, VÁMHÁZ-KÖRÚT 2. SZÁM

Raktárak: Dunaparti teherpályaudvar.

Szállít: szenet, fát, Cséry-koksztot maximális áron alul.

TELEFON: JÓZSEF 73-28.

**Vidéki kartársak
találkozóhelye**

KESZEY VINCE étterme Budapest, VII., Rákóczi-út 44